

ner i stedet for kun at have udlærte lærere til at undervise i fagene.

Og det, jeg taler om, er, at man ikke altid behøver at have det statsfinansierede til at kunne udøve kunst. Talent kan ikke købes, heller ikke hos børn, og det er min helt klare opfattelse af de her ting, for der foregår rent faktisk mange gode private initiativer udeomkring i landet, og hvis man skal effektuere det her forslag, som forslagsstillerne har, så er det helt klart, at det sagtens kan gøres i et kommunalt regi.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jamen alt kan lade sig gøre i kommunalt regi, hvis økonomien er til stede. Men det, der er virkeligheden, specielt hvis man skal flytte det ind i folkeskolen, er jo, at i kraft af den meget, meget stramme økonomi, der er i amter og kommuner, så bliver der færre børneteaterforestillinger, altså hvor børn møder professionelle teaterfolk. Der bliver færre koncerter, skolekoncerter, fordi der ikke er råd til at lade børnene møde professionelle musikere. Det er simpelt hen en prioritering.

Ønsker man at sætte virkelighed og realiteter bag flotte ord om, at man gerne vil støtte kreativitet og lignende, ja, så er man også nødt til at sige, at det så skal understøttes enten på den ene eller på den anden måde.

Jeg kan forstå, hvis fru Louise Frevert siger, at det overhovedet ikke kommer det offentlige ved. Er der nogle, der vil lære at danse og spille, så må forældrene betale. Det er jo rene linjer. Det siger fru Louise Frevert jo også indirekte, og det synes jeg er fair nok. Men så sig det så åbent, at vi kan se, at der så er en skillelinje dér.

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Man behøver jo altså ikke forkaste det ene for at kunne gøre det andet. Det her er et spørgsmål om, i hvor stor udstrækning man skal støtte. Det er det, jeg siger. Der er nogle, der har en holdning, der gør, at de føler, det er en menneskeret, at alting skal have støtte, at alting skal etableres i statsligt regi, og det mener jeg ikke er en nødvendighed.

Der er mange af os, der har børn, som går på private skoler eller i institutioner, om man kan kalde dem det, som er opstået ved privat initiativ.

Men nu kommer så pointen i hele denne her diskussion, som jeg synes det egentlig er dårligt

at man ikke har taget op tidligere. Jeg savner en behovsanalyse, for det er hypotetiske gisninger hver eneste gang. Hvad er behovet for dit? Hvad er behovet for dat? Hvor er de her behovsanalyser, der hver eneste gang er til grund for det her? Hvor er de? Hvem siger det, og hvor står det skrevet?

Hvor står det skrevet, at børn, der får lov til at se 400 teaterstykker igennem deres opvækst i gymnastiksale eller andre steder eller er blevet tvunget til det i sådan socialrealistiske stykker gennem 1970'erne og 1980'erne, bliver bedre teatergængere, når de bliver voksne? Hvor har vi en undersøgelse af det? Det er gisninger hele vejen igennem.

(Kort bemærkning).

Jytte Wittrock (S):

Jeg vil gerne hæfte mig ved, at fru Louise Frevert synes, at det er på tide, at forældrene kommer på banen. Det tror jeg såmænd også gerne mange forældre vil. Men det er en kendsgerning – og jeg kan ikke give fru Louise Frevert et papir på det lige nu, men det kan jeg gøre senere – at der er færre børn, der søger til billedskoler og dramaskoler osv., end der er, som søger til musikskolerne, og det kan begrundes alene med, at der er et tilskud til deltagerbetaling på musikskolerne.

Hvordan vil fru Louise Frevert forholde sig til det? Er det ikke et problem? Bør der ikke være lige adgang til de der discipliner? Er der noget, der er mere vigtigt end andet?

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Alt det her med, at alting skal være lige, er midelmådigt for mig, så det mener jeg overhovedet ikke. Men jeg er glad for, at fru Jytte Wittrock kan give mig et stykke papir med nogle tal på. Hvad de egentlig omhandler, er jeg ikke helt klar over, men det vil jeg så se, når jeg får papiret.

Se, det, vi taler om, er nogle tal, som jeg efterlyser, nogle analyser og også nogle tal. Så det er måske de tal, som fru Jytte Wittrock kan give mig. De undersøgelser, drejer de sig om de børn, som kun er i støttede institutioner såsom billedskoler og musikskoler? For jeg kan da nævne adskillige private dramainstitutioner såsom Pingklubben og Eventyrklubben og andre, hvor folk sender deres børn hen og modtager dramaundervisning.